

saaledes i god Consequents med vor hele Bygning, naar vi ikke anerkjende nogen islandsk Selvstaendighed med Hensyn til Rigets Anliggender. Det er ganske vist, at Islands Repraesentation her i Rigsdagen kun vilde være en Væresret, saalænge der paa Rigsdagen kun gives meget faa Love, der finde directe Anvendelse paa Island — enkelte saadanne Love, som f. Ex. Indfødsretslovene, ere af den Slags, at Islænderne, idetmindste for Diebliffet, ville sætte meget ringe Pris paa at deeltage i deres Vedtagelse — og saalænge vi ikke kræve noget Bidrag fra Island. Men Retten til at give Love og til at udskrive Bidrag til almindelige Statsformaal ogsaa for Island maa udelukkende hvile i Kongens og Rigsdagens Hænder; det er Grundvolden for det hele System. Det ærede Medlems Endringsforslag til § 6 mindebe derimod om et heelt andet System, som er blevet ivrigt forfægtet af nogle Islændere, nemlig om Paaberaabelsen af, at dengang man overdrog Island til Kongen af Norge, da forbeholdt man sig, at Kongen af Norge ikke skulde kunne udskrive Skatter paa Island uden Islændernes Samtykke. De Herrer ville forstaae, at jeg ikke kan undlade ved enkelte saadanne Henviisninger at gøre opmærksom paa, at vi i vort Forhold til Island fra enkelte Islænderes Side møde de samme Sophismer, de samme Paastande, de samme Urimeligheder og den samme Forkjærlighed for Absolutismen, som vi saa godt kjende fra den hele Næsivigholsteenske Sag. Det viser sig saaledes, at der ogsaa her skal være en constitutio Valdemariana, som dateres fra det trettede Aarhundrede, hvilken skulde staae over alle andre Forhold. Der ligger heri en fuldstændig Misfjendelse af, at Kongeloven i sin Tid retsgyldigen er bleven indført paa Island, samt at de souveraine Konger altsaa have havt samme Ret til at udskrive Skatter, være sig til det ene eller det andet Formaal, paa Island, som i det øvrige Danmark, saavel som en Misfjendelse af, at denne Gnevælde retsgyldigen er bleven afløst ved Grundloven baade for Island og for Danmark, saa at

det altsaa nu er Kongen og Rigsdagen i Forening, der have denne Ret. Saasnart det ærede Medlem har gjenomtænkt dette Forhold noget nærmere, er jeg vis paa, at han ikke vil gjøre sig til Talsmand — hvad han da ogsaa allerede har fravalbet ved at fravalde Voteringen over sit Forslag til § 6 — for Ansuelser, der indeholde en fuldstændig Benægtelse af — lad os blive ved de to Ting — Kongeloven og Grundloven, og som vende tilbage til en taaget Fortid, om hvis Forhold der rimeligvis ikke engang er rigtig solide Documenter tilstede. Islænderne have vel ikke taget nogen activ Deel i hele den Udvikling, der er foregaaet i de mellemliggende Aarhundreder: det er sandt, og det er Skade; men Islænderne have ikke desto mindre fulgt med i de store Begivenheder, der ere foregaaede med Hensyn til det danske Riges Stilling, og en Ret, der skulde ligge hiinsides Grundloven, hiinsides Kongeloven og hiinsides Foreningen af Norges Krone med den danske Krone til at have en særegen Immunitet med Hensyn til Skatteforholdene, hvoer paa den allergroveste Misforstaaelse, som tænkes kan. Jeg troer hermed at have forsvaret Udvalgets Indstilling i § 6, 3die Stykke, og skal endnu blot bemærke, at dersom den pilles bort, saa ramler den hele Bygning sammen. Jeg troer imidlertid uden Ubeskedenhed at kunne udtale, at den staaer temmelig fast.

Eigesaa lidt kan jeg slutte mig til den Bemærkning, den ærede Landstingsmand (Ploug) gjorde gjældende, at, hvad vi foreslog, var mindre end det, der var lovet Islænderne, og hvorved vi maatte ansee os for bundne, hvilken Bemærkning den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kredts (Fesken) har tiltraadt ved idag med rene og klare Ord at sige, at Regjeringen har lovet det af den 6te Landstingsmand for 1ste Kredts foreslaaede Beløb, og at det Løfte, som den havde givet, vare vi pligtige til at holde. Dertil skal jeg svare, at Regjeringen naturligvis ikke har været saa letfindig at love Islænderne det omtalte Pengebæbeløb. Den har lovet, at den vilde gjøre sit Bedste for hos Rigsdagen at udvirke dens